

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 22801

гр. София, 02.07.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
закрито заседание на 02.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

като разглежда дело номер **6833** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 166, ал. 4, във вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на М. Д. П., подадена чрез процесуален представител- адв. Д. А.-САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 25-4332-003098/05.05.2025 г. по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ и чл.171, т. 2а, буква „А“ от ЗДвП е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил – „М. Ц 220 ЦДИ“, с регистрационен номер СВ 8861 ТР за срок от 6 месеца, отнето е свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК], както и 2 броя табели с регистрационни номера С..

В жалбата се излагат доводи, че ЗППАМ е незаконосъобразна поради липса на компетентност на издателя на акта. Развиват се съображения за противоречие с материалноправните разпоредби поради неправилност на твърдението, че санкционираното лице е „неправоспособен водач“. Излагат се твърдения за оказване на негативно влияние върху личния и професионален живот на жалбоподателя от предварителното отнемане на СУМПС, както и необходимостта му от СУМПС, по повод изпълнение на работата му. Твърди, че неуважаване на искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта значително би затруднило ежедневната му необходимост от придвижване с МПС във връзка с лични задължения към семейството, както и към работодателя. Направено е особено искане за спиране на предварителното изпълнение на обжалваната заповед. Претендират се сторените разноски.

Административен съд - София-град, III отделение, 16-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003098/05.05.2025 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ спрямо М. Д. П., с ЕГН [ЕГН], е приложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП. Прилагането на ПАМ е мотивирано с обстоятелството, че

на 02.05.2025 г. около 08:43 ч, в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], собственият му лек автомобил „М. Ц 220 ЦДИ“, с посочен рег. номер е управляван от С. Г. И., с ЕГН [ЕГН], като било установено, че водачът не притежава СУМПС, валидно за територията на Република България- управлява със СУМПС издадено от Обединено Кралство Великобритания, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Р. България. Предвид изложеното издателят на ПАМ е приел, че са налице предпоставките за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, като е прекратил регистрацията на МПС за срок от 6 месеца. Заповедта е получена от адресата на 23.06.2025 г., видно от отразеното върху същата.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Искането за спиране на изпълнението на обжалваната заповед е процесуално допустимо – предявено е в срок и от активно легитимирано лице. Разгледано по същество, искането за спиране на изпълнението е неоснователно. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП обжалването на заповедите за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се извършва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а подадената жалба не спира изпълнението на заповедта (чл. 172, ал. 6 от ЗДвП). Съобразно разпоредбата на чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2. Относно административните актове от вида на процесния не е налице изрична забрана за съдебен контрол, поради което искането за спиране на предварителното изпълнение на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е допустимо.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основанието за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Законът за движението по пътищата не регламентира основанията, при които съдът може да спре изпълнението на административния акт, поради което в случая е приложима нормата на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон /в случая ЗДвП/, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от същия кодекс. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на Общото събрание на съдиите във ВАС. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. Следователно, за да спре допуснатото по силата на закона изпълнение съдът следва да установи, че то би могло причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките на чл. 60, ал. 1 от АПК, в случаите по чл. 166, ал. 4 от АПК законодателят е този, който нормативно е презюмирал наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 от АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Спирането предпоставя наличие на друг противопоставим правен интерес, който по степен на важност е съпоставим или надделяващ над тези, регламентирани с чл. 60, ал. 1 АПК, защитени от допуснатото със закон предварително изпълнение. В съответствие с това всички заповеди по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП са незабавно изпълняеми на нормативно основание, с оглед осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората – чл. 171 от ЗДвП.

Процесната заповед подлежи на предварително изпълнение по силата на ЗДвП и издалият я административен орган не носи тежестта да доказва предпоставките по чл.60, ал.1 от АПК, тъй като съществуването на особено важен обществен интерес, подлежащ на защита е презюмиран от чл.172, ал.6 ЗДвП. Съобразно изискванията на чл. 166, ал. 2 АПК жалбоподателят, който иска спиране на изпълнението на акта, следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

Според настоящия съдебен състав изложените доводи, на които се основава искането за спиране на заповедта, не са противопоставими на защитения с предварителното изпълнение обществен интерес. Несъмнено незабавното изпълнение на заповедта за налагане на ПАМ ще доведе до затруднения за оспорващия и семейството му, но от представените по делото доказателства и изложените в жалбата доводи не се обуславя извод за вероятно настъпване на труднопоправими вреди, които да надделяват на защитения с разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обществен интерес. В случая, с оглед вида на установеното деяние - управление на МПС от лице, което не притежава валидно СУМПС, следва да се отчете, че предварителното изпълнение на заповедта цели да осигури живота и здравето на гражданите, като от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда. Неудобствата и финансовите разходи, които предварителното изпълнение на ПАМ вероятно ще причини на жалбоподателя в случая не са съпоставими и не надделяват над обществения интерес, който разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП охранява.

Следва да се отбележи, че всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията, безспорно причинява неудобства и принципно може да засегне права и интереси на гражданите, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна, съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията на РБ не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако то накърнява права или законни интереси на други. С чл. 4, ал. 3 от АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, както и на правата, свободите и законните интересите на други лица. В търсене на баланс, законодателят въвежда принципа на съразмерност в чл. 6 от АПК като основен принцип на административното производство, възпроизведен и в чл. 272 от АПК. В случая, временното прекратяване на регистрацията на МПС е постановено като превантивна мярка с цел да бъдат защитени важни обществени интереси в частност правата на участниците в движението по пътищата.

При горните изводи настоящият съдебен състав намира за недоказано, че предварителното изпълнение на заповедта е от естество да причини на жалбоподателя такива вреди, които по степен на важност да са от категорията на изброените в чл. 166, ал. 2 от АПК и да са противопоставими на защитените от чл. 60, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП обществени интереси и цели, следователно искането за спиране изпълнението на обжалваната заповед се явява неоснователно и следва да се остави без уважение.

По изложените съображения и на основание чл.166, ал.4, вр.ал.2 АПК Административен съд София-град, III отделение, 16 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното от М. Д. П. искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на ПАМ № 25-4332-003098/05.05.2025 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: